

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 8/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., a. s., Č., Česká republika, zastúpenej advokátkou JUDr. J. K., P., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 17/2007 a sp. zn. 1 Co 18/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., a. s., Č., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2007 doručená sťažnosť spoločnosti M., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“)

postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 17/2007 a sp. zn. 1 Co 18/2007.

Zo sťažnosti a z pripojených listín – rozsudkov Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 123/2006 a krajského súdu sp. zn. 1 Co 17/2007 a sp. zn. 1 Co 18/2007 vyplýva, že sťažovateľka bola v postavení navrhovateľky účastníkom súdneho konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 123/2006, v ktorom sa domáhala, aby okresný súd nahradil prejav vôle odporcu, ktorým je – Mesto P., tak, že odporca ako predávajúci uzatvára kúpnu zmluvu s navrhovateľkou k bližšie určenej nehnuteľnosti.

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 123/2006-64 z 15. novembra 2006 rozhodol tak, že návrh sťažovateľky zamietol. Krajský súd v odvolacom konaní rozhodol rozsudkom tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a taktiež potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 123/2006-75 z 5. decembra 2006, ktorým bol zamietnutý návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Podľa názoru sťažovateľky iba v dôsledku nesprávneho právneho výkladu § 281 a nasl. Obchodného zákonníka konajúcimi súdmi jej bola odňatá možnosť nadobudnúť vlastníctvo veci.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza, že „... *Ústavný súd Slovenskej republiky, zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pre všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil*“.

V inej časti sťažnosti sťažovateľka uvádza, že výklad prezentovaný v rozsudku krajského súdu v nadväznosti na rozsudok okresného súdu je v príkrom rozpore so zákonným ustanovením § 281 a nasl. Obchodného zákonníka. O citované ustanovenie oba všeobecné súdy opreli svoje rozhodnutie, preto výklad je nesprávny a nespravodlivý

do tej miery, že spôsobil odňatie práva na vlastníctvo majetku sťažovateľke.

Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby vydal tento nález:

„1) základné právo podľa čl. 20 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1) Dodatkového protokolu k dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 17/2007 a 1 Co 18/2007 zo dňa 17. 9. 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 13 C 123/2006 zo dňa 15. 11. 2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo;

2) zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 17/2007 a 1 Co 18/2007 zo dňa 17. 9. 2007 a vec vracia Krajskému súdu v Prešove, aby v nej znovu konal a rozhodol;

3) Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám je subsidiárna, lebo je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavnému súdu bolo 26. novembra 2007 doručené podanie sťažovateľky, ktorá je riadne zastúpená advokátkou, v ktorom presne označila namietané porušenie vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu. V súlade s ustanovením § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala ochrany vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, sa ústavný súd riadil princípom subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a zistil, že na prerokovanie tejto časti sťažnosti nemá právomoc.

Ústavný súd dospel k záveru na základe skutočnosti, že ochranu vlastníckemu právu pred jeho ohrozením alebo porušením zásadne poskytujú všeobecné súdy. Tejto ochrany sa nemožno domáhať podnetom na začatie konania pred ústavným súdom. Sťažovateľka si právo na nahradenie prejavu vôle odporcu (Mesto P.) na uzatvorenie kúpnej zmluvy k nehnuteľnosti spadajúceho do právneho inštitútu práva na ochranu vlastníckeho práva uplatnila pred všeobecnými súdmi. O tomto práve všeobecné súdy aj rozhodli. Ústavný súd preto nie je oprávnený konať a rozhodovať o veciach, ktoré sú zverené do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Uplatnenie ochrany označeného práva ústavným súdom podľa čl. 142 ods. 1 ústavy predpokladá taký procesný postup všeobecných súdov v konaní o ochrane vlastníckeho práva, ktorým by bolo porušené niektoré základné právo upravené v čl. 46 až 50 ústavy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ostatnými nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2008